

III. felvonás

Hagyaték

3. fejezet

Kötélék

A rohamosztagosok mindent elkövettek a szökevények megállítására végett. A két Venn külön-külön is kihívásnak számított volna, azonban erejük megsokszorozódott az összhangjuknak köszönhetően. Rya csak elvéve hibázott, de Ann azonnal elejét vette a bajnak, ami fordítva is igaznak bizonyult. Az ikrek vállvetve verekedték át magukat az ellenséges katonák sokaságán, majd még épségben jutottak el az E-73-as hangárig.

A birodalmiak készen várták a szökevényeket, egyként emelték célzásra a fegyvereiket, amikor meghallották a túloldalon eldördülő E-11-esek lármáját. Pislogni sem mertek a feszült másodpercekben, egyedül a parancsnokuk tett valamit. Eldobta a DLT-19-esét, majd mindkét kezébe gránátot kerített.

- Csak egyszer élsz! – ordította, aztán az emberei közé dobta őket.

Az ikrek csak a robbanások után rohantak be a hangárba. Nem várta őket más, mint halottak és haldoklók, egyedül a mögöttük haladó rohamosztagosok miatt kellett aggódniuk. A megállás nélkül érkező lézerek elől folyamatosan hátrálni kényszerültek, azonban fel kellett jutniuk a hangár közepén álló hajóra.

Ann eldobta a fénykardját, három katonát is kettévágott vele.

- Menj! – ordította a testvérenek, amint elkapta a fegyverét.

- Nem hagyalak itt! – vágta rá Rya kétségbeesetten.

- Valakinek be kell indítania azt a szart, amíg az egyikünk feltartja őket! – felelte Ann. – Én vagyok az erősebb, te pedig gyorsabban boldogulsz a műszerekkel. Menj már! – sürgette.

Rya bölintott egyet, és berohant a könnyű fregatt hajótestébe. Ann elszántan fedezte a hátát, de hamar szembesülnie kellett vele, hogy nagy fába vágta a fejszét. A fehér páncélos katonák ellepték a hangárt, úgy özönlöttek az ajtóból, mintha százak sürgették volna őket. Venn nem védekezhetett ennyi sugárvető ellen, az Erőhöz fordult segítségül. Több katona fejével is szórakozni kezdett, akik előszeretettel fordultak a társaik, vagy éppen önmaguk ellen. A hangárban lévő tárolók egymás után hagyták el a talajt, hogy a birodalmiak közé vágódhassanak, többeket is összezúzva maguk alatt.

- Rya! – ordította Ann türelmetlenül. Két lövés is felé tartott. Az egyiket elpattintotta a plazmapengével, a másik elől csak az utolsó pillanatban tudta elkapni a fejét. A lézer centikre haladt el a fejtetőjétől, az érzékeny bőrén tisztán érezte a nyaláb forróságát. Felismerte, hogy Rya vagy kitalál valamit, vagy igen hamar igen drámai véget fog érni az élete.

Hirtelen fellángoltak a könnyű fregatt hajtóművei. Ann a holt terükben állt, ezért nem érintette hirtelen keletkezett lökéshullám, ami falhoz lökte a legtöbb rohamosztagost.

- Gyere már! – ordította Rya.

Ann az Erővel padlóhoz vágta a még talpon maradt rohamosztagosokat, aztán felrohant a rámpán. Védtelenül kellett hagynia a hátát néhány pillanatra, amit már várt a rohamosztagosok egyike.

A katona felemelte a fegyverét a fölről, meghúzta a ravaszt, majd büszkén figyelte, ahogyan Ann ordítva felesett... Többet már nem láthatott, a rámpa bezárult mögötte, és a könnyű fregatt kiszáguldott a hangárból.

- Ann! – rohant oda hozzá Rya kétségbeesetten.

- Áhh – szorította ökölbe a kezét a testvére. – Miért mindig az utolsó pillanatban? – Rya leguggolt mellé, aztán sietve felmérte a sérülést. A lézer nem találta telibe a hátát, inkább csak az oldalát súrolta.

- Nem lesz bajod – nyugtatta a sebesültet. A kezét a sérüléshez helyezte, majd lassan végighúzta rajta. A szövetek nem forrtak össze maguktól, azonban jelentősen enyhült Ann fájdalma. – Be kell kötni, mindjárt... – Egy lövés rázta meg a hajótestet.

- Először húzzunk el innen a francba! – mondta dühösen a sebesült.

- Azzal nem lesz gond – felelte Rya. Ismét megremegett a hajótest, azonban ezt nem a Birodalom tette. A kék ég helyét csillagok vették át néhány pillanatra, viszont a Rishi gravitációs kútja hamar visszarántotta a hajót, azonban az már kiért az ürbe.

- Ezt hogy csináltad? – furcsállta a látottakat Ann.

- Serkesh taktikai ugrásnak hívta – felelte Rya. – Csak energia lényege. Ja, amúgy kifogytak a tartalékok és egy ideig se pajzsunk, se fegyverzetünk nem lesz.

- Akkor nem kellene tovább ugranunk?

- Igaz...

Rya békésen vezette az új hajóját, meglepte, amikor meghallotta Ann lépteit a háta mögött, hiszen csak néhány órája látta el a sérülését.

- Ugye nem az Ilyumot forгатod a fejedben? – állt meg mögötte.

- Ott biztonságban leszünk – bólintott egyet Rya.

- Nem hagyhatjuk ott Sigilt! – vágta rá Ann.

- Érzed a jelenlétét? – kérdezte retorikusan a testvére. Az öreg vagy meghalt, vagy álcázta magát. – Esze ágában sem volt eljönni értünk. Alighanem egy paradicsomi helyen kefél egy szemrevaló lánykát, és meg sem fordult a fejében, hogy mi történhetett velünk. Akkor ő mit érdekeljen minket?

- Legalább olyan erős kötelék alakult ki köztünk az Erőben, mint köztem és közted. Meg tudom találni, csak meditáció kérdése – felelte Ann.

- Komolyan utána akarsz menni, amikor annyi bajt okozott nekünk? – kérdezte hitetlenkedve Rya.

- Ha ő nincs, én sem lennék már – vágta rá a testvére. – Sosem láttalak volna viszont, nem találkozom Seannal, nem látom azt a sok csodát, ami mind a mai napig lenyűgöz... Tartozom neki ennyivel.

- Még szép, hogy – sóhajtott fel Rya.

Még akkor sem, ha ő lenne az utolsó férfi a világon – Ahsoka szemében más értelmet nyert ez a kifejezés. A Klónháború után sokat változott a jelleme, ugyan előszeretettel követte a Rend tanításait, több olyan tettet is elkövetett, ami a Szürke Jedik közé sodorta. Nem egy életet oltott ki úgy, hogy nem érezte közvetlen szükségét, többször is hagyta, hogy mások bűnhődjenek az ő tettei miatt, nem egy ártatlant áldozott fel a saját célja érdekében. A büntudattal sosem birkózott meg egykönnyen, bármit is mondott magának, akárhogy is palástolta ezeket a történéseket, nem tudott megszabadulni a tudattól, hogy Darth Vader is így kezdhetne. A tettei elmosták a régi énjében húzódó erkölcsi határokat, nem akart már mindig helyesen cselekedni, semmi kedve nem maradt hősöködni, a Jedi név is teljesen mást jelentett már neki. Ez a folyamat nem hirtelen történt, miután elhagyta a Rendet az események hosszú sora teljes más személyllyé formálta, a férfiakkal kapcsolatban is csak lassan, fokozatosan változott meg a hozzáállása. Mire idekerült az intim örömszerzés már éppen akkora szerepet játszott az életében, mint egy átlagos harminc-negyven év közötti nőjében. Nem tagadhatta le, hogy kívánta Sigilt, hiszen már évek óta kínozták a fiatal korában helytelennek érzett vágyai, de mégsem engedhetett nekik. A jelleme, a vele kapcsolatos tapasztalatai és szinte mindene ellenezte, hogy bármi is legyen köztük, folyamatos harcba kényszerült önmagával, és csak remélhette, hogy az öreg még azelőtt eltűnik a közeléből, hogy elveszthetné ezt a csatát... Másképp nem nyerhette meg, soha nem is lehetett rá esélye.

- Min gondolkozol? – törte meg a gondolatmenetét Sigil.

- A múltamon, a jelenemen és a jövőmön egyaránt – felelte Ahsoka.
- Hiszi a piszi – vágta rá az öreg. Szorosan Tano mellé ült, aztán a combjára tette a kezét. Ahsoka legszívesebben letépte volna a karját, azonban nem tehetette. Túl rég volt már ahhoz, hogy ellenálljon egy férfi érintésének. – Emlékszel még az ígéretemre?

- Nézd – szólalt meg Tano. Akarta, hogy megtörténjen, ugyanakkor mégsem... Nem tudta már, hogy mit akart.

- Nem mondom, hogy szeretlek, sőt még azt sem állítom, hogy bármilyen más tekintetben is érdekelsz engem – folytatta az öreg. – Egy bunkó vagyok, aki előnyt akar kovácsolni a helyzetből, és tökéletesen igazam is van. Mert nincs más nő a környéken, ahogyan te sem találhatsz már senkit, akinek töke van. Minél tovább kerülgetjük a forró kását, annál többet szenvedünk, akkor meg minek dacoljunk önmagunkkal? Senki sem fogja megtudni, ez nem egy D kategóriás fanfic, amit akárki elolvashat. Ami itt történik, arról csak mi tudunk, és köztünk is marad majd, hiszen kétlem, hogy valaha is elszabadulnánk innen. Ezért én azt mondom, hogy adjuk át magunkat a vágyainknak! Meglásd, nem bánod meg!

Ahsoka nyelt egyet, ismét egy olyan tett előtt állt, amit nem feledne el egykönnyen, azonban, mint minden alkalommal, ezúttal is úgy vélte, hogy ez egy olyan hiba, amit el kell követnie...

Az Erő megremegett körülöttük, történt valami.

- Majdnem – sóhajtott egyet Sigil, amikor meglátta a könnyű fregattot. Érezte Ann jelenlétét, akárcsak az ikertestvérét.

Rya egy tisztáson tette le a hajót, a túlélők már a ráma előtt álltak, amikor az kinyílt. Ann csak pislogott, amikor meglátta Ahsokát.

- Ő is jön? – kérdezte Venn.

- Én is örülök, hogy látlak – tette keresztbe a karját Sigil.

- Te sem vagy barátságosabb – vágta rá Ann.

- Le sem tagadhatnál – mosolyodott el az öreg, aztán Tanóhoz fordult.

- Maradok – jelentette ki Ahsoka. – Ahogy mondtam, itt béke van.

- Tudok egy helyet, ahol szintén nincs zűr, azonban emberek is akadnak – lépett a testvére mellé Rya.

- Nem mehetek el innen – szögezte le Tano.

- Ha nem, hát nem – rántott vállat Ann. – Ugye téged nem ragadtak magával a vadon szépségei? – fordult a mesteréhez.

- Nem túlzottan – felelte Sigil. Felsétált a rámpára, aztán megfordult és mosolyogva nézett rá Ahsokára. – Gondolom, majd legközelebb?

- Legközelebb – bólintott rá Tano.

- Ti miről beszéltek? – kérdezte Ann. – Csak nem szere...

- Menjünk! – vágott a szavába Sigil.

Az új hajó már messze járt a nevesincs bolygótól, amikor Sigil elő mert hozakodni az utolsó dologgal, amire választ várt. Rya és Ann a raktérben étkeztek, a beszélgetésük nem állhatott volna hétköznapiabb témákból, ami egyiküket sem érdekelt túlzottan, mégis jól szórakoztak rajtuk. Nem is beszélni akartak, inkább csak egymás közelében lenni.

- Akkor velem tartotok egy ideig? – reménykedett Sigil.

- A Rishin kirakunk – vágta rá Ann. – Utána megyünk az Ilyumra, már ránk fér egy kicsi a normális életből.

- Kiraktok? – ráncolta a homlokát az öreg. – Az én hajómról?

- Miért lenne? – kérdezte Rya.

- Loptátok, tehát nem tartozik egyikünkhöz se – szögezte le Sigil.

- Akkor miért ne rakhatnánk ki róla?

Vége

A III. felvonásnak.

Az Epilógus még hátra van...

Darth Raven